

לא מותרים על עוזי

כיתה ה' 3/ סערה וגעשה בעקבות ההודעה של המנהל. בכל שבע עשרה שנותיו של בית הספר "יובלים" לא נשמע כדבר הזה עד היום בבוקר.

ומה קרה היום בבוקר, אתם שואלים? אז ככה. המנהל נכנס לכיתה בתחילת שיעור אנגלית, והודיע לכולם, שמטעמי בטיחות יותר לא מארגנים מדורות ל"ג בעומר פרטיות, אלא מצטרפים למדורה המרכזית של בית הספר. דמיינו לעצמכם כמה "שמחו" הילדים למשמע ההודעה... המורה אבי ניסה להרגיע את הרוחות והזמין את תלמידיו לחדר בריחה מרתק ו"על האש", אחרי כיבוי המדורה, בגינה שלו. קשה לומר שזה הרגיע את התלמידים המאוכזבים, אך האוירה הסוערת שינתה כיוון וכולם החלו לעסוק בנושא חלוקת התפ" קידים והכיבוד, כולל הוויכוחים המוכרים, מי יביא מה וכמה מכל דבר.

רק ילד אחד לא הגיב להודעה, לא הצביע ולא התנדב לעשות דבר לקראת האירוע הכיתתי. עוזי, שבדרך כלל היה הראשון לארגן כל דבר, ישב הפעם בכיסאו והתנדנד עליו באדישות. "עוזי? כבר כתבת מה אתה רוצה להביא?" התעניין המורה, כששם לב לשקט המפתיע מכיוונו של עוזי. "אההממ... כן, בעצם לא... לא יודע..." התגמגם עוזי באי נוחות.

"כוסות חד פעמיות, יעזור לנו מאד", הציע המורה ולא חיכה לתשובה. "ילדים, פתחו את המחברות והעתיקו מהלוח את שיעורי הבית. דולב, נורית ואופירה, שהתגוררו באותו רחוב, צעדו הביתה יחד בסוף היום. הצל שהטילו הבניינים שימש להם כמחסה מהחום הכבד. "אני לא מבינה מה הבעיה של המבוגרים האלה", נאנחה אופירה.

"כן, מה? הם לא זוכרים איך זה להיות ילדים?!" שאל דולב בתרעומת. "ומה זה שווה בכלל? מדורה בתוך חבית? בטח גם לא יסכימו לנו להכניס תפוחי אדמה לאש", חששה נורית. הילדים המשיכו ללכת בשתיקה וחשבו כל מיני מחשבות. על העצים שאספו כבר ואין בהם צורך, על חדר הבריחה שמתכנן להם המורה, ועל ארוחת הצהריים המחכה להם בבית.

כפי שיכולתם לנחש, ההורים של כל ילדי הכיתה שמחו למשמע הבשורה. אבא של שיר, שעובד בכיבוי אש בתחנה הסמוכה לבית הספר "יובלים", נהנה מאד מרעיון המדורה המרכזית, ובתאום עם המורה אבי, הגיע לכיתה ה' 3/ לספר להם של"ג בעומר בשבילו זה יום עמוס ואפילו מלחיץ. בכל שנה בל"ג בעומר המדורות שלהם, אנשים שלא שומרים מרחק מהגיצים ומהעשן, ועוד ועוד טעויות מסוכנות. אבא של שיר הסביר לכיתה ה' 3/, שהקשיבה היטב, כמה עובדות מעניינות על כיבוי אש, שאיפת עשן, ובטיחות. "נכון לפעמים נראה לכם שהמבוגרים לא זוכרים מה זה להיות ילדים?" שאל אותם בחצי-חיך. "אתם רוצים לדעת למה?" כיתה ה' 3/ התחילה להסתקרן.

"בסביבות גיל עשרים וחמש היכולת המוחית של האדם להגיב לסכנות, מגיעה לבשלות מלאה. עד אז ילדים יכולים להיות מאד בוגרים, מאוד חכמים, ומאוד אמיצים, אך הצורה שבה הם מתייחסים למצבים לא יכולה להיות כמו של מבוגר, כי החלק הזה במוח שלהם עוד לא סיים להתפתח. לכן הם גם לא תמיד מבינים את הכללים שהמבוגרים קובעים." "חברה, אני אשמח לבקר אתכם במדורה שלכם למרות שלא הזמנתם אותי", הודיע אבא של שיר, ספק בצחוק ספק ברצינות. "אני, פלוס שלושים טילונים, לכבוד ל"ג בעומר. יש מצווה בתורה שנקראת 'ונשמרתם'- אנחנו צריכים לשמור היטב על החיים שלנו. סומכים עליכם, ומזמינים אתכם לביקור מלכותי בתחנת כבאות והצלה!" המורה לחץ את ידו בהוקרה, ושלושים תלמידים התחילו לדמיין איך נראית מדורה כיתתית עם טילונים.

המדורה המרכזית הסתיימה מהר מדי. יש כאלה שנהנו מאדולא העזו להגיד בקול, שאולי בכל שנה כדאי לעשות זאת...

לאחר שכבתה האש, צעדו כולם לעבר ביתו של המורה אבי, מתכננים להמשיך את החוויה אל תוך הלילה. בתוך מעטפות חומות גדולות ציירת", התנצל המורה אבי, מכנה משותף לשנים עשר הכרטיסים המאויירים.

הרוח השרבית שנשבה הזכירה לכולם את צימאונם. "איפה הכוסות?" שאל דולב בפליאה, "אף אחד לא הביא כוסות?" הילדים החליפו מבטים נבוכים, אך אף כוס לא נמצאה, אם לא מחשיבים את כוס הקרטון המקומטת שהיתה זרוקה בפינת הגינה. המורה אבי שלח את בנו הקטן להביא כוסות מהבית, אך נראה היה שמשהו יותר חשוב מהכוסות מטריד אותו כרגע. "איפה עוזי? מישהו ראה אותו במדורה?" התברר שלא. אף אחד לא ראה אותו כי הוא פשוט לא הגיע. הרב אבי חייג לבית של עוזי. "שלום, אפשר לדבר עם עוזי בבקשה?" "כן, רק רגע". לחשושים נשמעו מעבר לקו. "אהה... כן... סליחה, עוזי לא יכול לגשת לטלפון..." והשיחה נותקה בפתאומיות.

המורה אבי קימט את מצחו בדאגה, אך לא כיתה כמו ה' 3/ תשאיר חברים מאחור. שיר ודולב יצאו בריצה מהירה אל עבר הכתובת של עוזי. דפיקותיהם נשמעו היטב בחלל חדר המדרגות הריק, אך משום מה הדלת לא נפתחה. "נראה לי שהם כן בבית, רק לפני כמה דקות הם ענו לטלפון", הרהר דולב בקול. שיר לא מיהרה להתייאש, ודפקה עוד כמה דפיקות קולניות. לפתע חרקה הדלת, ואמא של עוזי חיכה אליהם: "אתם מחפשים את עוזי? רק רגע."

לקח יותר מכמה שניות עד שעוזי הופיע בפתח, פניו נבוכות. "למה לא באת למדורה? מה, עשית מדורה פרטית? לא יכול להיות שההורים שלך הסכימו? ולמה אתה לא רוצה להיות איתנו?" שיר ודולב התבלבלו מהבעת הפנים הנבוכה של עוזי. "מדורה? איזו מדורה? מה אתם רוצים? בסך א... שמרתי על מישהו... שמרתי על התאומים, אמא שלי לא מרגישה טוב..." הנמיך עוזי את קולו. "הי עוזי! בגלל זה לא רצית ללכת? זה בסדר גמור, אני אסתדר כאן, לך עם החברים שלך", התערבה אמא של עוזי מהמטבח. "הממ... טוב לא משנה, לא מתחשק לי ללכת", התחמק עוזי.

אמא שלו כנראה לא הבינה שזה סתם תירוץ... או שאולי כן הבינה? אחרי כמה שכנועים נמרצים, עוזי נעל את נעליו והצטרף לדולב ולשיר. "אתם זוכרים שלפני כמה חודשים היתה לנו שריפה בבית? ואחר כך כל הבית נהיה שחור והיינו צריכים לשפץ?" שאל אותם, והוסיף בהיסוס: "אז זה שלא רציתי לבוא, קשור לשריפה. פשוט כי... מאז השריפה... מאז קשה לי להריח אש ועשן... אז לא הייתי מסוגל לבוא למדורה." "המדורה שלנו הייתה מאוד בטיחותית", הזכירה לו שיר, "אפילו אבא שלי אמר שהיא מדורה למופת לפי כל הכללים!" "כן אני יודע, אני יודע, אבל בכל זאת זה קשה לי..." השלושה המשיכו ללכת בשתיקה. "טוב שבסוף באת, תדע לך שהיית מאוד חסר לנו", הדגיש דולב. "מה, בגלל הכוסות?" התבדח עוזי.

"לא, מה פתאום, המורה כבר הביא לנו כוסות מהבית שלו, אבל לא רצינו לוותר עליך". השיבו שיר ודולב, כמעט בבת אחת. "החישו את צעדיהם. השלושה הגיעו בדיוק בזמן כדי להרים כרטיס משימה. הילדים קבלו את פניהם בשמחה ולא הציקו לעוזי בשאלות. כשהגיע תורו של עוזי, הוא קרא בקול את המשימה שיר ודולב חייכו אליו בעידוד. עוזי סיפר לחבריו הקשובים אבל הוא ואחיו נרתעים עד היום הפעילות, המורה אבי הושיט לעוזי המיתרים וניגן. ומה ניגן עוזי?"

